

ROMAN

lijndansen
WILLEMIJN MIGNOT

palm|slag

Ontwerp omslag: Balthazar Studio, Laren
Ontwerp binnenwerk: Palmslag, Groningen
Auteursfoto: Denise Zwijnen

© 2022 Uitgeverij Palmslag | Willemijn Mignot

www.palmslag.nl
info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 978 94 932 4545 7
NUR 301

*Dansend over de lijn van het gebroken licht
Onder het grote blauw van het vergezicht
Weg van de toekomst die achter haar ligt*

I

Nadine

I

Bangkok, April 2015

Het hotel heeft alleen ventilatoren. Het geeft wat wind, maar geen verkoeling. Nadine blijft rechtop staan en laat de lucht onder haar armen doorgaan. Haar jasje heeft ze over haar koffertje gehangen, haar pumps heeft ze nog aan. Het is middernacht en ze staat in de hotellobby te wachten tot ze eindelijk aan de beurt is.

‘Toffe actie van je!’

Een jongere collega kijkt haar trots aan. Ze is nieuw. En jong, niet ouder dan twintig. De hele vlucht heeft Nadine haar niet gezien. Haar naam is ze vergeten. Het meisje, hangend op één been, verplaatst onzeker haar gewicht op het andere been en zoekt een medestander in Nick, die instemmend knikt en Nadine een bemoedigende knipoog geeft. Nick kent ze al zeker tien jaar. Van vluchten samen.

‘Je was een held, Nadine. Ik weet niet of ik dat had gedurfd.’

Natuurlijk had hij dat niet gedurfd. Nadine ziet hoe hij alweer beste vrienden met de nieuweling is geworden. Ze glimlacht flauwtjes en laat de twee. Dit is al haar zoveelste reis met Nick en morgen zal hij vast alle ins en outs over het meisje met haar delen.

Alsof ze dat echt wil weten.

Ze richt zich weer op de ventilator. Op de achtergrond praten haar collega’s nog over het incident tijdens de reis. Af en toe vangt ze haar naam op, soms gefluisterd, soms

nadrukkelijk om een compliment te maken. Ze negeert het en concentreert zich op de warme lucht die over haar huid geblazen wordt. Ze had gedaan wat ze had gedaan, en een volgende keer zou ze het weer doen.

Een nog jonge vent was het, in de businessclass. Niet haar afdeling, maar ze liep net langs. Hij hing kwijlend over de vrouw naast hem. Nadine had hem van haar afgetrokken en hem naar zijn eigen stoel verwezen, maar de man was dronken en totaal niet aanspreekbaar. Haar poging om hem daar weg te krijgen leek hij voornamelijk heel opwindend te vinden. Ze had een knie naar voren gestoken om hem te blokkeren. Ze moest wel. Daarna was hij alleen nog maar kwaad. Het had heel vervelend kunnen worden als Leo het niet net op tijd had overgenomen. Hij kon als man en als captain natuurlijk zijn gezag laten gelden en dreigen met arrestatie. Prima. Zij had hem graag nog een knie gegeven.

Nadine drukt tevreden haar tas tegen zich aan. Zij had van de passagiers toch ook veelbetekenende blikken gekregen. En van een Amerikaanse reiziger zelfs een ruime fooi. Toegegeven, het had haar geveild. En natuurlijk had ze het afgehouden, maar de man had daar niet van willen weten. Moedig gedrag moest worden beloond, vond hij. Hij had de dollars in haar hand gedrukt en wilde dat ze zichzelf iets moois cadeau zou doen in Bangkok.

Wat moest ze? Het was een vriendelijk gebaar. En tweehonderd dollar.

Het is nog steeds druk in de lobby. En Leo is nu aan de beurt. Ook hij krijgt lof over zijn sterke optreden. Ze snapt niet waarom het onderwerp nog steeds besproken moet worden. Al vanaf het vliegveld hebben ze het erover. Ze kijkt over haar schouder. Leo glimt van trots. Ze geeft hem een knip-oog. Miranda, haar collega die sinds vorig jaar senior purser is geworden en daarmee haar fronsrimpel heeft verdiept, schudt haar hoofd. Zij had al direct haar afschuw geuit. Nadine's

geweld had nooit gemogen, dat stond duidelijk in de voorschriften. Bla, bla bla... Miranda is een droge zuurpruim. Leo zou haar eens een bezoekje moeten brengen.

Nadine's voeten prikken. Al meer dan zesentwintig uur staat ze nu op haar benen.

'Miss Nadine de Raigh?' De receptioniste kijkt onzeker over haar uitspraak op naar de groep.

Eindelijk. Opgelucht trekt Nadine haar trolley naar de balie. Over een paar minuten kan ze douchen en dan met haar benen omhoog. 'Yes. De Rijk. Nadine de Rijk.'

De receptioniste glimlacht verlegen en checkt de geboortedatum. 'April fourteenth, nineteen seventy-three.' Ze kijkt op. 'Happy birthday!'

Geschrokken kijkt Nadine om zich heen. Dat ze jarig is, hoeft niemand te weten.

De receptioniste reikt haar enthousiast de kamersleutel aan. '1973?'

Het is Miranda, die net iets te gelukkig en net iets te dicht naast haar staat. Nadine maakt zich extra groot om de kamersleutel aan te nemen. Miranda moet een arm ontwijken.

'Ben jij al tweeënveertig?' Er zit leedvermaak in Miranda's stem.

Nadine negeert de vraag, bedankt de baliemedewerkster en laat zich de weg naar de lift uitleggen, maar Miranda's triomfantelijke blik laat haar nog niet los. Even twijfelt Nadine. Dan zet ze haar meest plastic glimlach op. 'Time flies, when you're having fun.' Een vrouw is zo oud als ze eruitziet.

Met een douche en een zacht bed in het vooruitzicht, loopt Nadine richting de lift. Achter zich hoort ze Miranda snuiven.

'In Bangkok, op je verjaardag. How fún! Dan ben ik liever thuis bij mijn kinderen.'

Nadine negeert het en drukt op het knopje van de lift.

De kamer is precies wat ze had gehoopt. Nadine zet haar koffer naast het bed en laat haar hand over het dekbed gaan. Egyptisch katoen, fris en zacht. Ze haalt een briefje met daarop de wifi-code uit haar zak, gaat aan het voeteneinde zitten en logt in. Van buiten dringen de geluiden van het nachtleven binnen. Verkeer, luid toeterende auto's, stemmen, zelfs een huilende baby. De wifi pakt. Eén nieuw bericht maar.

Gefeliciteerd Nadine. We zien je
met Pasen.
Groet, Mam.

Nadine laat zich achterovervallen. Ze gooit de telefoon van zich af en laat zich in het bed wegzakken. Pasen is over een week.

De baby huilt nog steeds.

Nadine staat op en sluit het raam. Ze loopt naar de badkamer en zet de douche aan. Voor wie eigenlijk? Ze draait de douche weer uit en bekijkt zichzelf in de spiegel. Ziet ze er al als tweeënveertig uit? Ze tilt het haar achter haar oor omhoog. Geen grijs. Ze trekt haar wangen naar achter. Dat ziet er idioot uit. Ze laat los en zet een overdreven glimlach op. Met haar vingers glijdt ze langs de kraaienpootjes bij haar ogen. Het valt mee.

Haar glimlach kwijnt weg als ze geklop op de deur hoort. Via de spiegel kijkt ze zichzelf aan. Heeft ze hier zin in? Ze gaat op haar tenen staan alsof ze hakken draagt en ruikt snel even onder haar oksel. Ze is vies, moe en eigenlijk niet in de stemming. Toch stopt ze haar bloesje strak terug in haar rok en opent het bovenste knoopje. Ze zet de douche weer aan en loopt naar de deur. Leo, in uniform, maar met zijn overhemd losjes uit zijn broek, houdt een fles wijn en twee glazen omhoog. Zou hij weten dat ze jarig is?

Ze trekt hem snel naar binnen.

Ava

2

Ziekenhuizen ruiken overal hetzelfde. Of je nou op de afdeling ligt, op de ic, of hier in de wachtkamer zit. Ava laat de lucht met de geur van ontsmettingsmiddel – want dat moet het wel zijn – gemengd met bloed en angst via haar neus en mond naar binnen gaan. Ze kan er nu toch niets tegen doen. Straks als ze thuis is, zal ze de tuin weer ingaan en beschut onder de veranda op haar ligstoel met de dikke deken haar oefeningen weer doen. Linkerwijsvinger tegen rechterneusgat, adem in. Linkerduim tegen linkerneusgat, adem uit. Schoon worden vanbinnen heeft heel wat adem nodig met al die chemische rotzooi die ze haar hebben gegeven. Maar dat is niet erg. Zolang het maar helpt, en zolang de arts straks maar zegt dat alles is aangeslagen.

Ava knijpt in Collins hand.

Hij glimlacht geruststellend. Maar gerustgesteld is hij zeker niet, dat weet ze nu wel. Ze voelt zijn haast, zijn ongeduld. Hij draagt zijn pak om straks direct naar kantoor door te kunnen gaan. Ze knijpt nog een keer in zijn hand en legt haar hoofd op zijn schouder.

Hij knijpt zachtjes terug. ‘Het komt goed. Echt, het komt goed.’

Collin herhaalt zijn eigen woorden. Voor wie doet hij dat? Voor haar of voor hemzelf? Ava moet aan haar kinderen denken. Jacky, geboren met al een serieuze en wijze blik, weet dat het spannend is vandaag. Maar die is ook al elf. Elias en Olivia weten van niks. Zij zijn met hun negen en zes jaar nog te jong. En daarbij heeft Elias vanmiddag een partijtje, gelukkig direct vanuit school.

Waarom denkt Ava dat – *gelukkig*? Misschien heeft ze straks wel goed nieuws. Niet dat ze dat Elias zou kunnen uitleggen, maar dan zou ze hem een extra dikke knuffel geven, nee, zelf naar het feestje brengen. En stralen. En de andere moeders zouden het begrijpen. Een feestelijke dag zou het dan nog zijn vandaag. Haar ouders zouden komen. Of eigenlijk, zij zouden haar bij hen laten komen om de rest van de familie ook uit te nodigen en een groot diner te verzorgen. Gelukkig weten ze niet dat Ava hier nu zit.

Ava legt de hand die Collin vastheeft nu in haar eigen schoot. Waarom weer – *gelukkig*? Waarom heeft ze haar ouders niet verteld waar ze nu is? Ze rilt en kan geen zakdoekje vinden in haar tas. Waar blijft die dokter? Hoelang moet je blijven zitten en wachten?

Collin kijkt haar bezorgd aan.

Ava verbijst zich. Die blikken!

Ze staat op en zonder iets te zeggen loopt ze naar de wc. Collin is ook opgestaan.

‘Ava?’

Ze rent nu bijna.

Een enorme dorst overspoelt haar. In de dames-wc gooit ze een plens water in haar gezicht en drinkt dan uit het kommetje dat ze maakt met haar handen. Het water wordt steeds kouder. Hoe kouder hoe lekkerder. Ava drinkt door.

‘Aaf?’

Collin staat achter de deur.

‘Ik kom eraan. Ik moet nog even... plassen.’

Ineens lacht ze om zichzelf. Dat was gewoon leuk om te zeggen, plassen. Normaal zou ze dat nooit doen. Wat je gaat doen op de wc, wil niemand weten, hoort ze haar moeder zeggen. Ze opent snel de toiletdeur, maar stopt met haast maken. Alle tijd die ze hier zit, is haar lot nog onbeslist. Nog geen oordeel, geen uitslag. In alle rust luistert ze naar haar eigen straal. Normaal negeert ze die, doet ze alsof het er niet

is of legt ze een wc-papiertje in de pot om zichzelf onhoorbaar te maken. Nu volgt ze het geluid tot het einde.

Ze wast haar handen onder de warme kraan en keert op haar gemak terug naar de wachtkamer. Collin staat met haar tas en haar jas in zijn hand. In de deuropening ziet ze de arts. Ze zijn aan de beurt. Collin slaat zijn arm om haar heen en begeleidt haar naar binnen. Het liefst zou ze die van haar af willen slaan, maar dat wil ze hem niet aandoen. Ze laat hem. Ze weet dat hij het goed bedoelt. Net als de arts, die voorzichtig glimlacht en Collin een korte blik toewerpt. *Geen blikken over mijn rug heen alsjeblieft!* Ze zou het willen gillen, maar ze houdt zich in. Ze kijkt naar buiten en ziet de grijze muren, een parkeerplaats en mensen, door de afstand bijna miniatuurfiguren, die af en aan komen. Zouden zij ook ziek zijn? Net als zij? Ze denkt te veel.

Ze kijkt naar de lucht, naar hoe het zonnetje tevoorschijn komt. Even voelt ze de warmte. Dan glimlacht ze naar de arts, die haar een stoel aanbiedt. Hij glimlacht terug en neemt plaats achter zijn bureau. Collin zucht opgelucht, maar de arts doet er lang over. De kamer kleurt weer grijs. De arts opent het dossier op de computer, bekijkt het en schraapt zijn keel.

Zou hij de uitslag nu pas zien?

Hij klikt een paar keer met zijn muis en vouwt dan zijn handen in elkaar.

Ava blijft bewegingsloos zitten, ook als de arts zijn hoofd langzaam schudt. Collin pakt haar hand. De hand is warm, maar verwarmt niet. Ze hoort niet eens wat de arts zegt. Collin doet voor haar het woord. Hij zit op het puntje van zijn stoel en vraagt hem het hemd van het lijf. Ze hebben het over haar, maar ze is er niet meer. Een doffe dreun heeft het in haar hoofd overgenomen. Het is maar goed dat ze naar de wc is geweest, want ze zou het zo laten lopen.

Achter de arts, op het prikbord, hangt een kindertekening met vrolijke kleuren. Ava kijkt naar de twee beren in een auto,

die rijden over een lange weg door een stralend landschap van bomen, bloemen, vlinders, een blauwe lucht en een bontgekleurde regenboog.

3

Goede Vrijdag

Het orkest staat opgesteld op en om het altaar. Daarachter de twee koren. Tussen de aanwezigen herkent Ava de vrienden van haar vader. Het zijn bijna allemaal politici, diplomaten of andere hoogwaardigheidsbekleders. En natuurlijk zijn er de vrienden van haar broers, en van Collin. Zelfs ouders van school. Eigenlijk kent ze de halve kerk en iedereen ziet er weer op z'n best uit.

Ze houdt haar blik op de dirigent, die ze ondanks de mensen voor zich goed kan zien. Het stemmen is al gebeurd, iedereen zit. Er wordt nog flink gekucht en dan is het stil. De dirigent kijkt zijn orkest aan, heft zijn armen op en zet krachtig in. Ava sluit haar ogen om de muziek over zich heen te laten komen. Om op te gaan in de onheilspellende en meeslepende ritmiek van de baslijn die de stoet der gelovigen symboliseert op weg naar Golgotha, in de blazers die omhoogklimmen, en straks in de grootsheid van de twee zangkoren die in klagende dialoog met elkaar het naderende drama aankondigen. Ava hoort de instrumenten wel, maar moet wachten op het moment dat ze meegenomen wordt. De muziek lijkt meer ingehouden dan de vorige jaren. Verder weg. Misschien moet ze zich meer concentreren. Ze spant haar benen aan. De kaarsrechte houten kerkbanken zijn te kort voor het kussentje dat ze heeft meegenomen en ze moet tegenkracht geven om er niet vanaf te glijden. Ze wiebelt en duwt het kussen terug naar achter, bang dat anders haar benen gaan verkrampen. Haar billen doen nu al pijn.

Collin draait zich bezorgd naar haar om. Al dagen heeft hij die blik. Vragend, dienend, alsof hij smeekt iets voor haar te kunnen doen. Hij wijkt niet van haar zijde, al ziet ze aan hem dat dat is wat hij het liefste zou willen doen. Omdat... Ava durft het bijna niet eens te denken. Ze hebben Jacky verzekerd dat alles goed was.

Ze moet zich nu concentreren op de muziek. Ze probeert haar benen te ontspannen en weer te luisteren naar het orkest, maar opnieuw glijdt ze naar voren. Normaal is de opening van de *Matthäus-Passion* haar meest gelukzalige moment. Het orkest dat het oratorium inleidt en het koor dat zo in zal vallen: *Kommt, ihr Töchter, helft mir klagen*. Bach beantwoordt daarmee volledig aan wat zij voelt. Altijd heeft gevoeld. Ook toen ze nog niet ziek was. Maar nu zit ze niet lekker.

‘... *Sehet. Wen? Den Bräutigam...*’

De zang schrikt haar op. Ze heeft de inzet gemist. Ze kent de Matthäus uit haar hoofd. Iedere noot. Maar nu is ze te laat. Het koor zingt al en ze kan ze niet bijhouden. Het kussen irriteert en ze trekt het onder haar vandaan.

‘Wat wil je?’ Collin fluistert en legt een hand op haar knie. Ze kan onmogelijk opstaan. Ze zit bijna vooraan en in het midden van de lange kerkbank.

‘... *Seht ihn. Wie? Als wie ein Lamm...*’

Het koor dendert voort.

Ze legt het kussen op het knielbankje en glijdt naar voren op haar knieën. Dat lucht op. Ze vouwt haar handen in gebedshouding en sluit haar ogen. Nu is ze alleen. Alleen met de muziek. Ze ademt rustig door en richt zich op de stemmen die zich door elkaar heen vlechten. Ze denkt aan haar kinderen. Het liefst had ze hen hier bij zich gehad, zodat ze zeker wist dat zij de Matthäus ook ten minste één keer in hun leven zouden beleven. Dat ze het zouden voelen en ervaren, en er wellicht ieder jaar weer naar zouden verlangen. Net als zij.

Jacky? Collin moet Jacky straks als eerste meenemen. Dat moet ze opschrijven. Dat hij haar meeneemt naar de uitvoering hier in De Grote Kerk. En later de andere twee. Dat ze dit ervaren, en aan haar...

Weer stopt ze met denken. Verder durft ze niet. Luister, maant ze zichzelf, alleen luisteren, niet denken. De heldere kinderstemmen die nu het koor versterken, verwarmen haar hart. Sterk zijn. Het komt goed. Volgend jaar zal ze zelf Jacky en misschien ook al wel Elias en Olivia meenemen. Ze heeft er nog kracht voor, dat kan ze voelen. Als ze het maar op haar manier doet.

Ava opent haar ogen en kijkt omhoog naar het glas-in-lood in de koepel boven het altaar. Het zonlicht schijnt door de afbeeldingen van de Bijbelse Eva die de vrucht neemt en Adam er ook van geeft. Ava glimlacht vertederd omhoog vanuit de kerkbank. De appel. De vrucht van het leven. Met het nemen ervan had Eva gezondigd, maar ook haar leven betekenis gegeven. Niet de slang had haar daartoe verleid, maar het leven zelf. Het leven dat ze zou leven als moeder.

Samen met Collin had Ava deze wens ook gevoeld. En met de komst van Jacky had ze haar eigen leven invulling gegeven. Ze voelt de hand van Collin op haar rug. Samen hadden ze dat gedaan.

‘... Holz zum Kreuze selber tragen...’

Het hout voor het kruis dragen en het leven werkelijk leven, dat moet ze zelf doen.

Naast haar wiebelt Collin zenuwachtig met zijn been op en neer. Ze glimlacht. Net als hij. Net als iedereen dat zelf moet doen. Alsof ze van een afstand naar zichzelf kijkt, troost deze gedachte haar. Het leven, haar leven, is van haar. Hoeveel daar ook nog van over is. Over haar gevouwen handen en langs de mensen heen kijkt ze de kerk door. Het koor zingt nu op volle sterkte en voert haar mee. Ze kan dit. En als ze het zitten op de houten bank afwisselt met het knielen, houdt ze die drie

uur wel vol. Haar drie uur en die van Jezus, vertolkt in Bachs mooiste werk. Ava verlaat de knielhouding en gaat weer zitten, zonder het kussen. Net als alle andere mensen.

Drie uren zijn lang. Met stramme benen en ondersteund door Collin, stapt ze de kerkbanken uit. Daar neemt haar moeder het van hem over en samen lopen ze met de stroom mee de kerk uit. Overal om zich heen hoort ze lovende woorden over de dirigent. De Matthäus had nog nooit zo hemels geklonken. Ava concentreert zich op haar stappen. De drukte geeft haar een benauwd gevoel. Zoveel bekenden die elkaar al in de mensenstroom naar buiten gedag willen zeggen. Ze wenkt haar moeder naar de zij-uitgang.

Buiten raast de frisse voorjaarslucht om de kerk. Ava slaat haar wollen shawl om haar hoofd en schouders. Haar moeder voegt haar eigen stola daar nog bij en houdt Ava dicht tegen zich aan. Ze mag nu geen kouvatten, dat weet haar moeder. Snel lopen ze vanuit de schaduw het kerkplein over naar het stuk in de zon, waar een vriendin van Ava's moeder hen tegemoetkomt. Ava glimlacht vriendelijk maar houdt zich afzijdig en laat haar moeder het woord voeren. Ava's ogen gaan over de menigte en ze ziet hoe Collin uitgelaten via de hoofduitgang naar buiten komt met haar broers. Knappe mannen. Goed gekleed. Er worden vele handen geschud, ook van mensen die ze niet kent. Collin kijkt om zich heen. Hij zoekt haar, maar wordt dan weer op zijn schouder getikt. Hij is hier net zo thuis als zij, gelukkig. Misschien nog wel meer.

Ava's schoonzussen voegen zich bij de mannen. Het is een hechte groep. Ze ziet hoe ze zich allemaal naar Collin draaien. Waarschijnlijk probeert David hem weer over te halen om mee te gaan sporten volgende week zondag. Ava kan het zien aan zijn houding. Ze hoopt dat Collin het zal doen. Ze zal het aanmoedigen.

Het wordt steeds voller op het plein. Ze ziet haar vader

staan bij de minister van Buitenlandse Zaken, die opgehaald wordt door een chauffeur. Na uitgebreid handen geschud te hebben met de minister, voegt hij zich ook bij haar broers. Ava's moeder ziet het ook. Ze geeft haar vriendin snel een zoen, zwaait naar hem en trekt Ava mee. Ava weet dat haar moeder hem al die tijd al in de gaten heeft gehouden.

Haar vader staat met een arm om Collins schouders. 'Ik stelde net voor, half zeven aperitief in de study.' Hij kijkt nu ook Ava aan, vriendelijk wachtend op bevestiging.

Haar hart bonst. Ze zoekt Collins ogen. Hij zal haar begrijpen. Hij moet het kunnen zien.

Haar vaders blik verandert. 'Gaan jullie niet mee?'

Ze durft geen antwoord te geven.

Zijn ogen staan nu dwingender en ook Collin kijkt haar vragend aan.

Hij wil niet naar huis.

'Het spijt me.' Ava hoort het zichzelf zeggen. Ze ziet de gespannen gezichten en het onvermogen van haar vader.

'Ava?' Ze hoort de onzekerheid in Collins stem. 'Weet je het zeker?' Collin zegt het niet voor haar, maar voor haar vader, die ongeduldig haar antwoord afwacht.

'We zetten een lekkere stoel bij, of een bed. Ze kan rusten wanneer ze wil.' Haar vader heeft het tegen Collin. Een oplossing, of zelfs een opdracht. Hij praat niet eens tegen haar, maar over haar. Ze moet niet boos worden.

'Pap, het was een lange zit. En een lange dag. Ik ben moe. Ik wil naar de kinderen.'

Iedereen knikt begripvol, behalve haar vader. Ze ziet hem op zijn lip bijten. Een teken dat hij zich moet inhouden.

'Jacques.' Haar moeder legt een hand op zijn arm, maar hij wijst het af.

'Trek je niet terug, Ava. Wij zijn jouw familie. We halen de kinderen op.'

Hij wil iedereen bij elkaar. Bij hem thuis. Zijn gezicht

spreekt boekdelen. De rest houdt zijn adem in. Collin verontschuldigt zich en pakt haar hand. Hij fluistert, of ze het echt niet wil proberen. Ze schudt van niet. De stilte is drukkend. Het is alsof ze nu tegenover iedereen staat, met alleen nog de hand van Collin verbonden.

‘Zul je nog wel wat eten?’ Haar moeder pakt haar bij haar andere hand. Knijpt bijna.

‘We zien elkaar zondag toch weer? Het is geen afscheid.’ Ava’s stem slaat ervan over.

Collin heeft zijn arm nu om haar schouder geslagen. Zwijgend lopen ze naar de auto. ‘Je vader bedoelt het niet slecht. Hij is bang dat je het weer allemaal alleen wilt doen.’ Hij vermijdt oogcontact.

‘Ik hoef niet altijd te doen wat anderen willen.’

Ava stapt in. Collin wacht even voordat hij ook de auto instapt. Als hij zit, steekt hij de sleutel in het contact maar start niet.

‘Vind je het goed als ik straks nog wel even ga?’

‘Natuurlijk.’ Het is eruit voor ze het weet.

Collin draait de sleutel om en rijdt zonder iets te zeggen de parkeerplaats af. Ze heeft hem gekwetst. Weer. Alles lijkt er zo tegenstrijdig uit te komen. Halve zinnen, ongemakkelijke woorden. Precies die woorden die ze wil gebruiken, maar zo omgekeerd klinken. Ze wil dat hij gaat, maar natuurlijk wil ze hem niet van haar weg hebben. Niet zoals hij nu denkt. Ze duwt iedereen van zich af en dat voelt goed, maar niet aardig. Niet zoals ze ooit was. Niet als wie ze dacht dat ze was. Een liefhebbende vrouw, een liefhebbende dochter, een liefhebbende moeder.